

Alfreda Nobla

Dzielnice: Praga Południe

Osiedla: Saska Kępa

Atrybuty: Nazwy własne Nazwy osobowe Imiona i nazwiska

Rok utworzenia nazwy: 1926

Opis

Alfred Nobel (1833-1896) - szwedzki przemysłowiec, naukowiec i chemik. Przyszedł na świat w Sztokholmie (jego ojciec był konstruktorem mostów i w pewnym stopniu specjalistą w zakresie materiałów wybuchowych), kształcił w St. Petersburgu, znał cztery języki obce. Dużo podróżował - był m.in. w Niemczech, Francji oraz USA. Badał różne rodzaje materiałów wybuchowych, bazujących na nitroglicerynie - w ten sposób wynalazł i w 1867 roku opatentował technologią produkcji dynamitu, wyprodukował także detonator i zapalnik. Założył wiele firm, które przekształciły się w międzynarodowe korporacje (łącznie ok. 90 fabryk i laboratoriów w 20 krajach na całym świecie), opatentował też 355 różnego rodzaju wynalazków. W 1895 roku ustanowił fundację Nagrody swojego imienia, w testamencie zapisał zaś cały swój dorobek na rzecz ludzi, którzy „w roku poprzedzającym przynieśli ludzkości największe korzyści”. Zmarł w San Remo we Włoszech. Nagroda jego imienia jest przyznawana od 1901 roku a składają się na nią w dużej mierze zyski z procentów jego majątku.

Ciekawostki

Stan obecny:

Nr 7: Przed wojną mieszkał tu Waław Kazimierz Graba-Łęcki wł. Waław Rettinger (1891-1975) - działacz społeczny, lekarz, żołnierz Legionów Polskich, VI 1935 - IX 1939 wiceprezydent Warszawy.

Nr 15a: w tym domu mieszkała i miała swoją pracownię Zofia Magdalena Dutkowska-Palowa (ur. 1923) - artysta plastyk i ceramik. W jej twórczości dominowały mozaiki, naczynia ogrodowe, prace studyjne w zakresie szklarstwa ceramicznego.

Nr 16: Kościół parafialny pw. Nieustającej Pomocy NMP. Parafię erygował abp Kakowski. Pierwotnie kościół miał stanąć na ul. Francuskiej, ale tam szybko zabrakło miejsca. W związku z tym projekt przesunięto na róg Brukselskiej i Wersalskiej, ale musiał on czekać aż do 1935 roku. Tymczasem stanął tu drewniany kościółek przewieziony z miejsca kościoła św. Kostki. W owej kaplicy śpiewała pieśniarka Ewa Bandrowska-Turska. W 1938 roku zdecydowano się zrealizować

proj. Piotra Marii Lubińskiego. 30.04.1939 roku abp Stanisław Gall dokonał poświęcenia w obecności Stefana Starzyńskiego. Prace przerwała II wojna, kościółek spłonął w 1939 roku. Prace nad kościołem pod wezwaniem św. Andrzeja Boboli kontynuowano w latach 1948-1956 wg proj. Jana Bogusławskiego i Józefa Łowińskiego. 03.10.1952 roku kościół poświęcił kardynał Stefan Wyszyński, a w 1980 roku konsekrował go. Na ścianie od prezbiterium umieszczono olbrzymi obraz MB Nieustającej Pomocy dzieło Marii i Jerzego Ostrowskich. Freski wykonali Henryk Musiałowicz, Maria i Jerzy Ostrowscy.

Nr 17: Willa H. Keina. Powstała w 1937 wg proj. Maksymiliana Goldberga.

Nr 18\26: Ognisko Pracy Pozaszkolnej nr 2.

Nr 23, a-e: Szeregowe Domki Spółdzielni Kolektyw. Powstały do 1955 roku wg proj. Stefana Kozińskiego i Feliksa Sieńko, wraz z pracownikami dla artystów rzeźbiarzy.

Nr 23: w tym domu mieszkał Józef Trenarowski (1907-1965) - rzeźbiarz, konserwator. Przyszedł na świat w Kobylnicy niedaleko Swarzędza, kształcił w Państwowej Szkole Sztuk Zdobniczych w Poznaniu. W 1931 roku przyjechał do Warszawy, gdzie na Akademii Sztuk Pięknych studiował pod kierunkiem profesora Tadeusza Breyera, uzyskując dyplom w 1938 roku. Brał udział w wojnie obronnej, później działał w konspiracji. Podczas Powstania Warszawskiego walczył w Pułku Baszta. Już w czasie wojny tworzył w kamieniu, brązie, ceramice, metalizowanym gipsie i glinie. Początkowo były to dzieła o tematyce religijnej (rzeźby ołtarzowe), a wspólnie ze Stanisławem Miedzą-Tomaszewskim tworzył corocznie Groby Pańskie w kościele św. Anny. Zaraz po wojnie zaprojektował też ołtarz, ambonę i stalle dla kościoła Matki Boskiej Zwycięskiej na Kamionku. Pozostając w tematyce religijnej zrekonstruował zniszczone rzeźby w Archikatedrze św. Jana. Później zajął się rekonstrukcją rzeźb w pałacu w Natolinie a także pomnika Adama Mickiewicza. W swojej twórczości skłonił się głównie ku rzeźbom o charakterze symbolicznym i wieloznacznym. Należał do grona wykonawców pierwszego pomnika powstałego po II wojnie światowej w Warszawie - Pomnika Braterstwa Broni (zwanego Pomnikiem czterech śpiących), stojącego do niedawna przy placu Wileńskim (pozostali wykonawcy to Stanisław Sikora, Stefan Momot, Józef Gazy, Bohdan Lachert i być może Marian Kuriata oraz Jan Ślusarczyk). Jego dziełem były powstałe w 1950 roku słynne kamienne lwy przed ówczesnym kinem Moskwa" (dziś budynek Silver Screen) przy ul. Puławskiej 15. Później tworzył dzieła nieco mniejsze formatem - "Łzawica", "Głowa dziewczyny", "Maska", "Zestaw trzech głów - tryglaw", "Idol", "Na straży", "Foka II". Jedno z jego dzieł - rzeźbę "Borsuk" przez wiele lat można było podziwiać przy ul. Katowickiej. Nad oknem strychowym tego domu (od strony ul. Obrońców) znajduje się głowa anioła, świadcząca o jego obecności. Od 1945 roku aż do śmierci był wiceprezesem Zarządu Głównego Związku Polskich Artystów Plastyków. Za swoją działalność odznaczony został Medalem X-lecia Polski Ludowej oraz Złotym Krzyżem Zasługi (w 1955 roku). Jego prace prezentowano na wystawach w Helsinkach, Paryżu, Pradze, Hadze, Monte Carlo a dziś znajdują się m.in. w zbiorach Muzeum Wojska Polskiego i Muzeum Narodowego w Warszawie. Niestety, rzeźby nad którymi pracował bądź zgromadził w swojej pracowni prawdopodobnie uległy zniszczeniu.

Nr 23 a: tu mieszkał Adam Roman (1916-2013) - rzeźbiarz, konserwator dzieł sztuki. Przyszedł na świat w Kraśniku Lubelskim. Przed wojną praktykował w warszawskim zakładzie kamieniarskim. Podczas okupacji hitlerowskiej brał czynny udział w kampanii wrzesniowej a następnie w ruchu oporu, walczył w Powstaniu Warszawskim. Po wyzwoleniu rozpoczął studia na Wydziale Rzeźby tutejszej Akademii Sztuk Pięknych. Uzyskawszy dyplom w 1950 roku pozostał jako pedagog na swoim wydziale, jednocześnie pogłębiając wiedzę w Instytucie Historii Sztuki Uniwersytetu Warszawskiego. Przez wiele lat związany był z Wydziałem Konserwacji i Rekonstrukcji Dzieł Sztuki (w latach 1972-75 pełniąc obowiązki prodziekana a w latach 1976-79 dziekana), na którym założył i kierował Katedrą Konserwacji Rzeźby Kamiennej i Elementów Architektonicznych. Należy do grona założycieli Społecznego Komitetu Opieki nad Starymi Powązkami. Jeszcze w czasie studiów pracował przy rekonstrukcji rzeźb i detali architektonicznych zniszczonej Warszawy -

przeprowadził prace rekonstruktorskie i konserwatorskie płaskorzeźb na elewacji Pałacu Potockich, później zaś "Literatury" z Ogrodu Saskiego, portretu Fryderyka Chopina w Pałacu Ostrogskich a w latach 1953-54 rzeźb na elewacjach pałaców Ostrogskich, Krasińskich oraz Sapiehów. W jego twórczości dominuje kamienna rzeźba portretowa a najważniejsze samodzielne prace rzeźbiarskie to przede wszystkim "Sztafeta" przy dzisiejszym Stadionie Narodowym, powstała w latach 1953-55 a także "Kariatyda" z holu dawnego gmachu Prokuratury Generalnej (rok 1948) i właśnie cykl portretów aktorów Teatru Polskiego (Seweryna Broniszówna, Janina Romanówna, Nina Andrycz, Elżbieta Barszczewska, Jan Kreczmar, Marian Wyrzykowski), których wystawa odbyła się tamże w 1965 roku. Dwadzieścia lat później otrzymał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego sztuk plastycznych. W 2002 roku zaprojektował pomnik nagrobny Jerzego Waldorffa na Cmentarzu Powązkowskim. W jego pracowni Andrzej Wajda nakręcał sceny do swojego filmu "Człowiek z marmuru".

Nr 23 b: tu mieszkał Józef Jan Gosławski (1908-1963) i jego małżonka Wanda Gosławska z Mankinów (ur. 1922). On był rzeźbiarzem i medalierem. Przyszedł na świat w Polanówce na Lubelszczyźnie, kształcił w Szkole Rzemiosł Budowlanych w Kazimierzu Dolnym a później w Państwowej Szkole Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego w Krakowie. W 1932 roku został uczniem Xawerego Dunikowskiego w miejscowej ASP, jednak już po pierwszym semestrze został relegowany. Wówczas przeniósł się do Warszawy, gdzie w październiku 1933 roku został na tutejszej ASP studentem Tadeusza Breyera. Dyplom obronił w 1937 roku w Reale Accademia di Belle Arti e Liceo Artistico w Rzymie, będąc już członkiem działającego tam Koła Polskich Artystów Plastyków „Kapitol”. Jako artysta zadebiutował w 1929 roku, biorąc udział w zbiorowej wystawie rzeźby w Krakowie. W 1932 roku jego rzeźby „Piłsudski i Kasztanka” a także „Dunikowski” zostały wyróżnione podczas Międzynarodowej Wystawy Karykatury w wiedeńskim Künstlerhaus. Rok później doczekał się indywidualnej wystawy w krakowskim Pałacu Sztuki a w 1936 roku zdobył I nagrodę w konkursie na popiersie Marszałka Józefa Piłsudskiego. Z Rzymu do Warszawy powrócił w VII 1939 roku z propozycją objęcia od IX tegoż roku funkcji konserwatora na Zamku Królewskim. Plany przekreślił jednak wybuch II wojny światowej. Okres okupacji hitlerowskiej spędził w Wąwolnicy na Lubelszczyźnie, gdzie powstały takie prace, jak medale „Bolesław Chrobry”, „Majdanek – obóz koncentracyjny” czy odlany już po wyzwoleniu „Pamięci jeńców z II wojny światowej”. Motywy martyrologiczne pojawiały się również w jego późniejszej twórczości, czego przykładem mogą być medale „Pomordowanym w Radogoszczy” z 1949 roku, „Kobietom i dzieciom” z 1960 roku czy „Męczennikom obozów koncentracyjnych” z roku 1961. W 1947 roku zamieszkał w Poznaniu, obejmując obowiązki kierownika Katedry Rzeźby w Metalu i Medalierstwa miejscowej Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych. Po zwolnieniu na początku lat `50 przez dwie kadencje pełnił obowiązki prezesa Okręgu Poznańskiego Związku Polskich Artystów Plastyków. Wówczas też wygrał konkurs na realizację rzeźby na warszawskim MDM-ie. W jego efekcie powstała kompozycja rzeźbiarska „Muzyka” (wykonana wspólnie z rodziną), zdobiąca budynek przy ul. Koszykowej 34/50. Później zaprojektował pomnik Fryderyka Chopina w Żelazowej Woli i pomnik Adama Mickiewicza w Gorzowie Wielkopolskim. Wraz z rodziną (żoną i dwiema córkami) w 1956 roku przeprowadził się do Warszawy, gdzie zamieszkał w domu przy ul. Nobla. Zajął się wówczas ponownie medalierstwem, tworząc słynne monety na konkurs ogłoszony w 1958 roku (5 zł z rybakim, 10 zł z Mikołajem Kopernikiem oraz 10 zł z Mieszkiem i Dąbrówką, bite jako srebrna 100-złotówka milenijna zostały wprowadzone do obiegu a wyróżnienia otrzymały ponadto 5 zł ze Statkiem Waryński 2 zł z łosiem i 2 zł z kogutkami). Tworzył również medale okolicznościowe („550 rocznica bitwy pod Grunwaldem”, „100-lecie Muzeum Narodowego w Warszawie”, „Siedem wieków Warszawy”), chętnie sięgał też po tematykę wojskową („Westerplatte” – w dwóch wersjach, „Bitwa pod Kutnem”, „Zdobycie Berlina”, „Kołobrzeg”, „XX-lecie bitwy pod Lenino”, „XV-lecie Ludowego

Wojska Polskiego” („Nigdy wojny”). Uczestniczył w licznych konkursach zarówno warszawskich (na pomnik Bohaterów Warszawy, Juliusza Słowackiego czy Bolesława Prusa), jak i ogólnopolskich (pomnik Żydów pomordowanych w Lublinie). W 1952 roku został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi, zaś dwa lata później Medalem X-lecia Polski Ludowej. Jego prace wystawiane były wielokrotnie poza granicami Polski (m.in. w Budapeszcie, Pradze, Hadze, Mińsku, Moskwie, Berlinie, Erfurcie, Lipsku, Helsinkach, Sztokholmie i Brnie). W 1961 roku objął funkcję prezesa Sekcji Rzeźby Zarządu Głównego ZPAP. Zmarł nagle w Warszawie, spoczął na Cmentarzu na Powązkach. Jego dzieła znajdują się m.in. w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie, Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie, Muzeum Medalierstwa we Wrocławiu a także w prywatnych kolekcjach. Więcej informacji znaleźć można na stronie www.goslawski.art.pl. Ona to artysta plastyk, architekt wnętrz, specjalistka w zakresie ceramiki i rzeźby. Rodowita warszawianka, przez wiele lat związana z Kaliszem (była scenografem w miejscowym Teatrze im. Bogusławskiego), kształciła się w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu (dyplom w roku 1950). Jeszcze podczas studiów zajmowała się konserwacją płaskorzeźb w kamienicy Firlejów w Kazimierzu Dolnym. W 1948 roku wzięła ślub z rzeźbiarzem Józefem Goławskim. Osiem lat później wraz z rodziną powróciła do Warszawy i zamieszkała w domu przy ul. Nobla. Była uczestniczką wielu wystaw krajowych (głównie w latach `60, m.in. „Warszawa w sztuce”, „Sztuka użytkowa w XV-lecie PRL” i „Ogólnopolska Wystawa Tkaniny, Ceramiki i Szkła Artystycznego”, „Sztuka medalierska w PRL 1945-1965” czy „XXV-lecie PRL – Ceramika i Szkło”) i zagranicznych (Międzynarodowa Wystawa Ceramiki Artystycznej w Pradze). W latach 1958-60 pełniła obowiązki kierownika artystycznego Spółdzielni „Kwiatogal”, później związana była z „Cepelią”. Jej najbardziej znanym dokonaniem jest niewątpliwie rzeźba „Muzyka” na domu przy ul. Koszykowej 34/50, zrealizowana wspólnie z mężem i szwagrem Stanisławem. Później zrealizowała m.in. projekty wnętrz sklepu firmowego „Jablonex” przy ul. Żurawiej 16 oraz mozaika ścienna do nieistniejącego już dziś sklepu jubilerskiego przy Rondzie Waszyngtona. Projektowała również – podobnie jak i mąż – monety („XV-lecie PRL”, „650-lecie Uniwersytetu Jagiellońskiego”, „Siedem wieków Warszawy”, która stała się bitą monetą okolicznościową) oraz medale (na 100-lecie urodzin Marii Skłodowskiej-Curie, z okazji Festiwalu Skrzypcowego im. H. Wieniawskiego w Lublinie w 1970 roku). Jej prace znajdują się m.in. w zbiorach Muzeum Narodowego w Krakowie, Muzeum Medalierstwa we Wrocławiu a także w kolekcjach prywatnych we Włoszech oraz w Stanach Zjednoczonych

Nr 23 c: tu mieszkał Kazimierz Mieczysław Bieńkowski (1907-1993) - rzeźbiarz. Pochodził ze Lwowa, kształcił w Szkole Sztuk Pięknych w Warszawie, m.in. w pracowni profesora Tadeusza Breyera. Już podczas studiów w 1929 roku zdobył II nagrodę w konkursie na "Pomnik Pracy" ogłoszony w Katowicach. W 1931 roku, ukończywszy studia bez obrony dyplomu (uczynił to dopiero w 1948 roku), wyjechał do Poznania i tam rozpoczął samodzielną działalność artystyczną. Do czasu wybuchu wojny brał udział w wielu konkursach, zdobywając liczne nagrody (m.in. na pomnik Józefa Piłsudskiego, Michała Drzymały czy generała Gustawa Dreszera w Gdyni). Okres okupacji hitlerowskiej spędził w Rzeszowie, dokąd został przymusowo wysiedlony. Stworzył tam m.in. rzeźby ołtarzowe dla potrzeb miejscowego kościoła św. Józefa. Po wyzwoleniu powrócił do Poznania, gdzie został wykładowcą na Wydziale Rzeźby i Architektury Wnętrz miejscowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych. Zajął się również działalnością wystawienniczą, projektując pawilony polskie na Międzynarodowe Targi Paryskie (1948), Międzynarodową Wystawę w Sztokholmie (1950) czy Międzynarodowe Targi w Pradze (1951). Jego dziełem była również rekonstrukcja rzeźb w poznańskim Pałacu Działyńskich. W 1954 roku otrzymał I nagrodę za projekt i realizację rzeźby "Sztuki piękne" dla MDM, która znalazła się w grupie figuralnej na dachu domu przy ul. Koszykowej 34/50. Dwa lata później zamieszkał w tym domu przy ul. Nobla w Warszawie. W swym dorobku miał wiele dzieł monumentalnych i kameralnych, głównie w granicie, brązie, marmurze i sztucznym kamieniu (np. "Chopin" - dziś w zbiorach Muzeum Chopina w Warszawie, "Pokój", "Milenium"), także sztuki sakralnej (ołtarze, konfesjonały, ambony), głównie w Poznaniu i Szczecinie. Za swoje

dokonań odznaczony został m.in. Medalem X-lecia Polski Ludowej, Srebrnym Krzyżem Zasługi i Złotą Odznaką Honorową miasta Poznania. Dla tego ostatniego miasta stworzył m.in. Pomnik Pomordowanych Księża Diecezji Poznańskiej, pomnik "Tysiąc Lat Chrztu Polski", główne drzwi z brązu wraz ze scenami z życia św. Piotra i Pawła (wszystko dla miejscowej Katedry) a także pomnik Tadeusza Kościuszki.

Nr 23 d: tu mieszkał Eugeniusz Żarkowski (29 XIII 1909 - ?) i jego żona Regina Żarkowska (1 II 1915 - ?). Ona była malarką, pochodziła z Łukowa, kształciła się w Krakowie, uzyskując w 1950 roku dyplom na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych a także studiując na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Zajmowała się scenografią, wspólnie z mężem prowadziła działającą w latach 1950-1983 odlewnię artystyczną. On był rzeźbiarzem i malarzem, pochodził z Dobrzelina niedaleko Kutna. W 1931 roku ukończył Państwową Szkołę Sztuk Zdobniczych w Krakowie, w latach 1937-1939 kształcił się Instytucie Sztuk Plastycznych w Poznaniu. Przerwaną wojną naukę kontynuował na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, gdzie w 1946 roku uzyskał dyplom. Pozostał wówczas na uczelni jako asystent a później jako adiunkt i kierownik Pracowni Odlewów w Brązie. Specjalizował się w portrecie - zarówno jako malarz (olej, pastel), jak i rzeźbiarz (wyłącznie brąz). Wspólnie z żoną zajmował się odlewami rzeźb pomnikowych i portretowych, głównie na zamówienie (Rada Państwa, Ministerstwo Kultury i Sztuki, Muzeum Wojska Polskiego, Muzeum Narodowe w Warszawie, Galeria Rzeźby Współczesnej w Wilanowie, Centralne Biuro Wystaw Artystycznych). Wykonał wszystkie rzeźby Xawerego Dunikowskiego dla Muzeum w Królikarni. Jego samodzielne prace to m.in. portret żony, "Oleńka", "Krysia", "Bokser" czy "Koziołek". Wspólnie na zamówienie Polonii meksykańskiej wykonali odlew pomnika Fryderyka Chopina dłuta Ludwiki Nitschowej.

Nr 23 e: tu mieszkał Tadeusz Świerczek (1916-2003) - rzeźbiarz, konserwator dzieł sztuki. Przyszedł na świat w Jadownikach niedaleko Brzeska, kształcił na Wydziale Rzeźby Państwowej Szkoły Przemysłu Drzewnego w Zakopanem a w latach 1938-43 w Państwowym Instytucie Sztuk Plastycznych w Krakowie w grupie malarskiej profesora Władysława Jarockiego. Specjalizował się w rzeźbie kameralnej (głównie drewno i kamień), często podejmował tematykę sakralną, czego przykładami mogą być figury św. Judy Tadeusza i św. Antoniego Padewskiego w pobliskim kościele pw. Matki Boskiej Nieustającej Pomocy. Po wojnie zajął się rekonstrukcją zniszczonych figur, m.in. w kościele pw. Narodzenia Najświętszej Panny Marii w al. Solidarności 80 (tzw. Kościół Przesuwny) i w kościele św. Antoniego Padewskiego przy ul. Senatorskiej. Przykłady jego prac rzeźbiarskich to m.in. "Głowa mężczyzny", "Maciuś", "Łyżwiarstwo figurowe", "Igraszki". Z dzieł monumentalnych na uwagę zasługuje Pomnik Braterstwa Broni w Oleśnicy. W 2000 roku zamieszkał w Tarnowie i tam zmarł.

Nr 25: Szeregowiec czterorodzinny Spółdzielni Kolektyw. Powstał ok. 1955 roku wg proj. Stefana Kozińskiego i Feliksa Sieńko, wraz z pracownikami dla artystów rzeźbiarzy. Połączony z domkami nr 23. Mieszkał tu Adam Procki (1909-1990) - rzeźbiarz. Pochodził z Drohobycza, kształcił na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie pod kierunkiem profesora Tadeusza Breyera. Najczęściej tworzył w kamieniu, czasem w drewnie lub metalu (aluminium, żeliwo, brąz). Początkowo tematycznie nawiązywał do martyrologii wojennej, czego przykładem mogą być pomnik-mauzoleum na terenie obozu koncentracyjnego Grodziszlag-Rosen (Rogoźnica) z 1953 roku i dziesięć lat późniejszy "Poległym i pomordowanym w II wojnie światowej" z Puław. Później stał się stałym uczestnikiem plenerów rzeźbiarskich w Orońsku, tam też tworzył rzeźby w twardym drewnie. Jego mniejsze formatem rzeźby to m.in. "Głowa chłopki" wykonana w kamieniu w 1953 roku, granitowa "Dyplomacja" z 1960 roku, takie same "Niobe" z 1962 roku, "Lśnienie" z 1965 roku; czy "Ziarno" i "Obłok" z 1968 roku zaś "Milczenie" z 1973 roku stworzył w jesieniu. Dzieła te znajdują się m.in. w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie. Jego sąsiadami byli Wanda Zych z Biernackich (1904 lub 1908-1997) i jej mąż Władysław Zych (1900-1964). Ona była malarką,

pochodziła z Kielc, w latach 1925-1932 studiowała malarstwo na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie pod kierunkiem Miłosza Kotarbińskiego, w 1934 roku uzyskała również dyplom pedagogiczny. Uprawiała malarstwo sztalugowe (głównie akwarelę, olej oraz temperę) a w jej twórczości dominowały martwe natury oraz pejzaże. Była cenioną projektantką kilimów, przez wiele lat współpracującą z "Cepelią", w latach `60 dla Spółdzielni "Rękodzieło" malowała tkaniny zasłonowe a także projektowała wzory tkanin ubraniowych. Dla "Desy" wykonywała charakterystyczne obrazy z suszonych liści. On był malarzem, rzeźbiarzem i ceramikiem. Urodził się w Przemyślu, kształcił na Wydziale Architektury Politechniki Lwowskiej (1920-1924) oraz na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, gdzie w 1934 roku uzyskał dyplom. W 1936 roku podjął pracę konserwatora w Muzeum Narodowym, jednocześnie będąc asystentem w Katedrze Rzeźby Minumentalnej ASP. Po wojnie prowadził kursy malowania na fajansie w słynnej fabryce we Włocławku a także malowania na tkaninie w fabryce jedwabiu w Milanówku. W 1949 roku został kierownikiem Pracowni Ceramiki ASP w 1953 roku kierownikiem Pracowni Malarskiej w Pracowniach Sztuk Plastycznych. Uprawiał malarstwo ścienne (głównie przed wojną, były to dzieła w kościołach), malarstwo sztalugowe (olej i akwarela o tematyce pejzażowej), malarstwo na szkle, ręcznie formowaną rzeźbę ceramiczną i szklaną, projektował tkaniny dekoracyjne a także ceramikę i szkło użytkowe (np. żyrandole i zegary do Teatru Wielkiego, zegary do Sejmu). Jego najsłynniejszym, zachowanym do dziś dziełem jest mozaika upamiętniająca zamach na Cafe Club nad prześwitem przy Empik-u (ul. Nowy Świat 15/17). Wykonał ją razem z żoną, podobnie jak skutą podczas remontu w 2002 roku mozaikę z motywami roślinnymi w Domu Chłopa przy pl. Powstańców Warszawy. Miał swoje indywidualne wystawy w Paryżu, Sztokholmie oraz Nowym Jorku, wraz z innymi artystami zaś swoje dzieła pokazywał w Londynie i Mediolanie. Za swoją działalność został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Nr 27: Szeregowiec czterorodziny. Powstał w 1937 wg proj. Maksymiliana Goldberga.

Nr 29: Szeregowiec czterorodziny. Powstał w 1937 wg proj. Maksymiliana Goldberga.

Data nadania nazwy: 1926.09.27